

Д.

Д. Д. Четвъртиятъ тонъ, по старото (буквено) наименование, и втория основенъ тонъ по сегашното.

д d — 1) съкращение на dextra или droite, означава дясната ръка. 2) Въ Х. Римановото означение на хармоничните функции **D** е доминантата.

Да, ит. da, предлогъ = отъ, презъ; въ съединение съ члена dal, dala = отъ, на, изъ.

Давидовъ, Карлъ — Davidoff, Karl — значителенъ виртуозъ на чело, и компонистъ, род. 17 март. 1838 въ Голдингенъ, Курландия, умр. 25 февр. 1889 въ Москва, ученикъ на Шмидтъ въ Москва по чело, следвайки едновременно и математика, после на Шубертъ въ Петербургъ, и на Грюнмахеръ въ Лайпцигъ, отъ 1859 г. първи челистъ на Гевандхауза, и преподавателъ въ консерваторията въ Лайпцигъ. Концертирайки съ голѣмъ успѣхъ въ Русия, бива назначенъ соло-челистъ на Императорския оркестъръ въ Петербургъ, и учителъ въ новооснованата тамъ мощна консерватория — после нейнъ директоръ и диригентъ на концертитъ на Императорското руско музикално общество. Д. е компониралъ 4 концерта, една Руска фантазия, една школа и много пиеси за чело, една симфонична поема и една сюита за оркестъръ, камерна музика.

Давидовъ, Степанъ Ивановичъ — компонистъ, род. 1777, умр. 1823 въ Москва, ученикъ на Сарти, писалъ една концертна увертюра, операта „Русалка“ и църковна музика: литургиии пѣснопия, концерти, и хорове къмъ трагедията „Амбоаръ и Арунгзебъ“. Като черковенъ композиторъ е подъ влияние на италианскитъ майстори, но — по звучностъ и пълнота на хармонията, неговитъ произведения стоятъ високо отъ тѣзи на Веделъ и Дехтеревъ, безъ да отбелязватъ никакво по-значително придвижване напредъ. Писалъ концерти: „Тебе Бога хвалимъ“ (много популяренъ и у насъ), „Се ныне благословите Господа“, „Обновляйся новый Иерусалиме“, „Вознесу тя, Боже мой“, „Воспойте Господеви“, „Слава въ вышнихъ Богу“, „Хвалите Господа

съ небесъ“, „Исповѣмся, Тебе Господи“, „Предстательство християнъ“, „Воспойте Господеви“ и „Высшую небесъ“ — за 4 гласа; Господи, кто обитаетъ“, „Господь на небеси уготова“ и „Слава въ вышнихъ Богу“ — за два хора, както и една пълна Златоустова литургия.

Давидъ, Ернестъ — David, Ernest — музикаленъ историкъ, род. 4 юли 1824 въ Нанси, умр. 3 юни 1886 въ Парижъ, писаль: „История на музикалната нотация“, „Исторически етюди върху музиката и поезията въ Камбрия“, „Музиката у еврейтъ“ и множество статии въ французскитъ музикални списания.

Давидъ, Фелисиенъ Цезаръ — David, Felicien César — значителенъ французски компонистъ, род. 13 апр. 1810 въ Кадне, умр. 29 авг. 1876 въ Сенъ Жерменъ дьо Ле. Отначало хористъ, писателъ и капелмайсторъ, 1830 постъпва въ Парижката консерватория, учи при Фетисъ композиция и при Бенуа органъ. Поради липса на срѣдства, напуца консерваторията, става членъ на сектата „Св. Симонисти“, за пропагандата на чиито идеи отива на изтокъ, и следъ като посещава Цариградъ, Мала-Азия и Египетъ, се завръща въ Парижъ. Следъ неуспѣха на неговитъ „Източни пѣсни“ се оттегля въ едно затънчено село, и се отдава усърдно на композиране инструментална музика, между която и оригиналната симфония „Пустинята“, изпълнявана съ много голѣмъ успѣхъ въ „Консерваторскитъ концерти“. Построена върху източни мелодии и теми, тази композиция — плодъ на пжтуванията на Д. въ източнитъ страни — е първото творение, въ което намира широко мѣсто и употребя извъневропейската, екзотична музика, и затова Д. билъ провъзгласенъ за създателъ на единъ новъ музикаленъ видъ. Следъ малкия успѣхъ на симфонията „Колумбъ“ и други творения, Д. се обръща къмъ драматичната музика: операта му „Херкуланъ“ имала такъвъ голѣмъ успѣхъ, че получала държавна премия 20,000 франка. Следъ смъртта на Берлиоза, бива избранъ за не-